

Teksten 22 november 2020 Christus Koning

"Neem mij aan zoals ik ben"

Voorganger: Jan Glorius

Inleiding

Welkom op deze viering op de laatste zondag van het jaar.
Het Kerkelijk jaar welteverstaan!

"Christus Koning" heet het feest dat vandaag in Katholieke kringen wordt gevierd.

Jezus op een Koningstroon...

Het beeld dat wij tegenwoordig van een koning hebben zet ons op het verkeerde been.

Een koning of een koningin is iemand die formeel aan het hoofd staat van een natie – al wordt de uitvoering van het regeren doorgaans gedaan door een al dan niet democratisch gekozen regering.

Een koning is, in ons geval, ook iemand die op het verkeerde moment met zijn gezin op vakantie gaat naar Griekenland.

Zo'n Koning is Jezus dus niet.

Zijn Koninkrijk is niet van hier, hij is geen bestuurder en hij is beslist geen wassen neus.

In de Heilige Schrift is een koning altijd op de eerste plaats iemand die recht spreekt over het volk.

Een rechter dus die zorgt dat recht wordt gedaan, op de eerste plaats aan de zwakken.

En ook het beeld van een herder past bij zo'n Koningschap, dat beeld lezen we in de eerste lezing uit het boek Ezechiël.

In het evangelie van vandaag uit Mattheus, lezen we dat het Jezus zelf is, die op de Koningstroon plaatsneemt, om te oordelen over schapen en bokken; over mensen die deugen en mensen die niet deugen.

Wij zijn maar armzalige mensen die meestal wel deugen maar soms ook niet die het goede willen doen, maar dat lukt de ene keer beter dan de andere.

Deze zondag vormt een goede aanleiding om daar eens op te reflecteren.

Laten eerst maar even stil worden...

Eerste lezing: Ezechiël 34, 1 - 12

Tweede lezing: Mattheus 25, 31 - 46

Overweging

I

Het zal hem niet in dank afgenomen zijn, die scherpe woorden van Ezechiël. Ze zijn gericht tegen de religieuze leiders van het volk Israël, tijdens de Babylonische ballingschap.

Deze leiders zouden zich toch moeten inzetten voor de ballingen, hen een hart onder de riem steken, bemoedigen en hoop geven. Maar dat doen ze niet.

"Wee jullie, herders van Israël, want jullie hebben alleen jezelf geweid."

En dan volgt er een opsomming van wat er mis ging:

zwakke dieren werden niet aangesterkt, zieke dieren niet genezen, gewonde dieren niet verbonden, verjaagde dieren niet teruggehaald, de dieren werden hard en wreed behandeld.

Daar gaat Ezechiël dus zo fel tegen te keer.

En dan klinkt dat hoopvolle alternatief:

"Dit zegt God, de Enige, Ik zal Zelf naar mijn schapen omzien en Zelf voor ze zorgen."

En er is sprake van rechtspraak.

De religieuze elite, met al hun wetten, regels en voorschriften, worden veroordeeld, de zwakken wordt rechtgedaan.

We weten hoe ook Jezus keer op keer tekeer gaat tegen de religieuze elite van Zijn tijd: de Farizeeërs en Schriftgeleerden.

Die felle veroordeling van Jezus lijkt wel heel erg op wat we vandaag in het boek Ezechiël lezen.

En ook in de evangeliëlezing van vandaag is er sprake van een oordeel.

II

Wat het meeste opvalt in deze zeer bekende lezing is de verbazing van de mensen over wie de Mensenzoon Zijn oordeel uitspreekt.

"Wanneer hebben wij U hongerig gezien?"

"Wanneer dorstig, wanneer als vreemdeling, naakt, ziek of gevangen?"

De schapen zijn zich van geen goed bewust:

ze hebben als vanzelfsprekend het goede gedaan.

De bokken echter hebben het goede, bewust of onbewust, nagelaten.

In deze parabel lijkt het naleven van religieuze voorschriften, regels en wetten, geen rol te spelen om het Koninkrijk van God te mogen binnengaan en voor een eeuwig leven - na onze dood.

Hier gaat het om medemenselijkheid, je bekommeren om je naaste.

Het gaat er om of de Geest van Jezus leeft in je ziel,

of Zijn Geest mens geworden is in jou.

III

Aan het eind van je leven, als je voor God's Troon staat, is het niet de vraag:

Ben je wel een goed Christen geweest?

Ben je wel een goede Jood geweest?

Was je wel een vrome Moslim?
Nee, dat is helemaal niet de vraag.

De vraag is dan:
"Ben je wel een goed mens geweest?"

IV

De parabel van de Mensenzoon, gezeten op een troon die oordeelt over mensen houdt ons een heldere spiegel voor.
Zijn wij goede mensen geweest?
Zoals Jezus Zelf ons heeft voorgeleefd?

Kijkend naar mijzelf denk ik:
Tja, ik doe mijn best, maar soms gaat het mis.
Uit onmacht, onverschilligheid, onwetendheid of luiheid,
laat ik soms dingen die ik wel had moeten doen.
En uit onzekerheid, boosheid en frustratie doe of zeg ik soms dingen die ik beter niet had kunnen zeggen of doen.

Dat is jammer, maar menselijk.

Het kan geen kwaad om af en toe in de spiegel te kijken,
zeker niet als het Jezus is die ons die spiegel voorhoudt.

We kunnen stil te staan bij onze zwakheden,
bij onze onmacht
én bij alle goeds dat we voor elkaar doen en zijn.
dat mens zijn mogen we benoemen,
voor God en voor elkaar.

Vandaag is het een goed moment voor zo'n bezinning.
Op de laatste dag van het Kerkelijk jaar,
op het feest van Christus Koning
en op de drempel naar de advent,
mogen we bidden om vergeving, barmhartigheid en onze dankbaarheid uitspreken.
"Neem mij aan zoals ik ben."

Gebed om vergeving, barmhartigheid en dankbaarheid.

Zingen: *"Neem mij aan zoals ik ben"*

Enige,
neem ons aan zoals we zijn
vergeef ons wat we verkeerd deden
ons ongeduld, onze felheid en lichtgeraaktheid.

Vergeef ons wanneer wij een ander in de kou hebben laten staan,
waar we te kort schoten in aandacht en medeleven
waar wij wegkeken en afzijdig bleven.

Vergeef ons onze lauwheid, onverschilligheid,
onze eigendunk, arrogantie en egoïsme.

Vergeef ons de leugens die we spraken,
onze roddelpraat en ons gevloek.

Zingen: *"Neem mij aan zoals ik ben"*

Enige,
sterk ons in wie wij zouden willen zijn,
maar niet kunnen,
niet durven,
niet weten hoe.

Wees barmhartig
om de bittere tranen die we huilen
om wat ons niet lukt,
om wat we niet kunnen dragen,
niet kunnen verdragen
niet kunnen verder dragen.

Wees barmhartig
om ons machteloos verlangen naar een betere wereld,
en onze vergeefse pogingen een beter mens te worden.

Zingen: *"Neem mij aan zoals ik ben"*

Enige,
Druk Uw zegel op onze ziel,
om het geluk dat we brachten
om de aandacht die we elkaar gaven
om de helpende hand, het luisterende oor, de bemoedigende glimlach,
om onze inzet, onze arbeid, onze zelfopoffering,
om onze blijheid, bewondering, verwonding en vertedering.

Wij zijn dankbaar dat we goed mogen doen aan elkaar
en zoveel goeds mogen ervaren van elkaar.

We zijn dankbaar voor
goedheid, geloof, hoop en liefde
waardoor Gij in ons leeft.

Zingen: *"Neem mij aan zoals ik ben"*

Slotwoord en zegen

Ook volgens de Islam zullen alle mensen na hun dood voor Allah verschijnen.
Die zal hen ter verantwoording roepen over hun doen en laten
en een veroordeling uitspreken over wat je misdaan hebt.
In de Koran wordt overigens keer op keer herhaald dat Allah genadig en
vergevingsgezind is.

Mocht je toch nog bang zijn om veroordeeld te worden
dan kun je daar – zolang je nog leeft - iets aan doen.

Als je je naaste slecht behandeld hebt, bedrogen, bestolen, vernederd, pijn gedaan, of wat dan ook, dan kun je proberen het weer goed te maken.

Biedt je excuses aan, geef wat je gestolen hebt terug, stel alles in het werk om alle schade en schande uit te wissen.

Als de ander je dan vergeeft, zal ook Allah je vergeven.

Daar kun je zeker van zijn.

Tot zover de wijsheid uit de Islam.

In de Joodse vieringen is het gebruikelijk vergiffenis te vragen voor waar je elkaar te kort bent geschoten.

In de Ekklesia kennen wij niet zo'n ritueel.

Geen biecht, geen schuldbelijdenis, geen viering rond boete en vergeving.

Maar we bidden wel het Onze Vader:

"En vergeef ons onze schuld

zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven".

Dat komt daar dicht bij in de buurt.

En we weten allemaal hoe moeilijk het soms is om dat in de praktijk waar te maken.

Moge de Enige ons daarom zegenen

met het inzicht om tot inkeer te komen,

met de moed om de ander om vergeving te vragen,

met de kracht en de mildheid om elkaar te vergeven,

en met de liefde om van elkaar te houden.

In de Naam van de Vader, Zoon en Heilige Geest.

Amen

Lied: "Lied van Micha" III 30